

De graflegging
(Michelangelo 1475 - 1564)

Lichaam van God

te teder om te beroeren
want aangeraakt door God
te mooi te licht
voor mensenhanden

geen spoor van dood
enkel leven liefde
in schoonheid verzonken
in de eeuwige God

Jezus het paradijs
ingedragen voor het
zinnen van de geest
in Gods omarmen

DE INTOCHT

De laatste 'gestorven Christus' die Michelangelo een paar dagen vooraf aan zijn eigen dood schiep, was de 'vernietigde' totaal dode en ontluisterde Mens, die geen menselijke gestalte meer had.

+

De mens buiten God, zonder God die had geroepen in uiterste nood en pijn 'Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten'. Maar God antwoordde niet. God kon geen woord uitbrengen. God huilde...

+

In zijn jonge jaren schilderde hij Jezus nog 'herofsch' : de volmaakte menselijke Geliefde van God, juist in de dodelijkste weergave aan de Vader. Ieder spoor van lijden uitgewist, enkel gaafheid en serene rust.

+

Michelangelo beeldt in de graflegging de triomf van het heilsgebeuren uit : reeds verrijzenis 'in' de dood, het hemelse feest dat zijn licht over Jezus spreidt - intocht in de zaligheid van het nieuwe paradijs.

Alsof hij geen weet heeft van de gruwelen van Jezus' dood en nooit het lijdensverhaal heeft gelezen, begeeft hij zich in de geestelijke werkelijkheid, waarin God de Zoon van zijn liefde omhelst.

+

Hier is Jezus omgeven door wereldse 'schonen'. De ene spiegelt zich in zichzelf : zij is alleen met zichzelf bezig, de eigen schoonheid, waarbij zij zelfs de aandacht voor Jezus verliest.

+

Jezus wordt gracieus gedragen door een adellijke dansende dame, vertegenwoordigster van de hoge cultuur, die vooral gevoelig is voor de 'schoonheid' van humaniteit en spiritualiteit.

+

De eigenlijke draagster van Jezus is Maria Magdalena (gekleed naar de mode van het derde millennium). Zij is de reuze vrouw, natuurkracht en daarin godinnig schoon en verheven. Zij heeft lief!

+

En dan, bijna wegwijkend op de achtergrond : Johannes de Evangelist, als de bejaarde Ziener van Patmos. Hij draagt Jezus' hoofd en hart en doorschouwt het verlossings-mysterie. En wat is deze Jezus mooi!

Getsemane

nog stond de droesem
in de bekers
de teil van de voetwassing
nog niet omgespoeld

al wat vol zin was
had de zin verloren
de nacht was
donker van verraad

de liefdemaaltijd
werd een kwade dronk
en allen sliepen leunend
tegen de olijfbomen

kun je niet één uur
met mij waken
alleen kan ik de ellende
van de wereld niet aan

zijn bloed brak uit
als rode wijn
zijn zweet was
water van de dood

o Jezus, schud mij wakker
nog ligt de mensheid neer
in zinloosheid en slaapt
altijd weer uw uur

Emmaüs

met lichte tred
voegde hij zich
in de regelmaat
van zware stappen

gebogen hoofden
ogen begraven
om de levende
die liefde was

maar toen hij
brood ging breken
zagen zij, dit is
het brandend hart

tussen geliefden
en in het licht
van de nacht
gingen zij op weg